

ความสัมพันธ์ลาวกับไทย

บุญหนา จิมาโน้ง

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) เป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดกับไทยทั้งในเชิงประวัติศาสตร์ ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรม มีเขตแดนติดต่อกับไทยทั้งทางบก และทางน้ำเป็นแนวยาวถึง ๑,๘๑๐ กิโลเมตร สปป.ลาวเป็นประเทศที่ไม่มีทางออกทางทะเล แต่สามารถเป็นจุดเชื่อมต่อ (land link) ด้านการคมนาคมขนส่งจากไทย ไปประเทศที่สามในอนุภูมิภาค ผ่านสะพานมิตรภาพไทย-ลาวข้ามแม่น้ำโขง

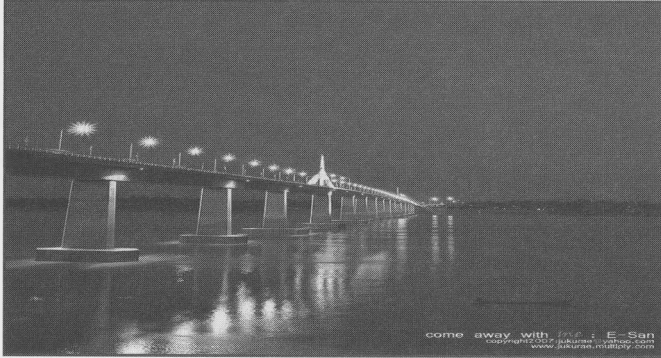
เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จเยือนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว^๑ ระหว่างวันที่ ๘ - ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๗ ภายหลังทรงเป็นประธานร่วมกับ นายหนุ่ยฮัก พุมสะหวัน ประธานประเทศลาว ในพิธีเปิดสะพานมิตรภาพไทย-ลาว ที่จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นการเสด็จเยือนต่างประเทศครั้งแรกของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรอบ ๒๗ ปี เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันทั้งสองฝ่ายได้ร่วมกันจัดตั้งกลไกต่างๆ เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือ และเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ อาทิ คณะกรรมการร่วมมือว่าด้วยความร่วมมือไทย - ลาว เพื่อหารือและแก้ไขในปัญหาอุปสรรคทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการเมือง เศรษฐกิจ การค้า วิชาการ และวัฒนธรรม นำไปสู่การสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว อีกหลายแห่ง คือ

- สะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว แห่งที่ ๑ - สะพานที่เชื่อมต่อจังหวัดหนองคายเข้ากับกรุงเวียงจันทน์
- สะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว แห่งที่ ๒ - สะพานที่เชื่อมต่อจังหวัดมุกดาหารเข้ากับแขวงสะหวันนะเขต
- สะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว แห่งที่ ๓ - สะพานที่เชื่อมต่อจังหวัดนครพนมเข้ากับคำม่วน
- สะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว แห่งที่ ๔ - สะพานที่เชื่อมต่อจังหวัดเชียงรายเข้ากับห้วยทราย
- สะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว แห่งที่ ๕ - สะพานที่เชื่อมต่อจังหวัดบึงกาฬ เข้ากับบอลิคำไซ

^๑ http://www.baanjomayut.com/library_2/asean_community/laos/02.html

ประเทศไทยมีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ที่ได้รับอิทธิพลจากอินเดีย และได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมจีนด้วย สามารถเห็นได้จากภาษา ศิลปะ วรรณคดี วิถีชีวิตของชาวลาวได้รับ

อิทธิพลจากศาสนาพุทธมาก ทำให้ชาวลาวเป็นผู้มีความอดทนและยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้ดี ปัจจุบันประเทศไทยมีประชากรประมาณ ๖,๘๓๕,๓๔๕ คน (พ.ศ. ๒๕๕๒) มีหลายเชื้อชาติ สามารถจำแนกได้เป็น ๖๘ ชนเผ่าโดยประมาณ แบ่งเป็น ๓ กลุ่มใหญ่ ดังนี้

ลาวลุ่ม หมายถึงชาวลาวที่อาศัยอยู่ในเขตที่ราบ ได้แก่ เชื้อชาติ ลาว ภูไท ไทดำ ไทลื้อ ฯลฯ ประชาชน กลุ่มนี้มีอยู่ร้อยละ ๖๘ ของประเทศ

ลาวเทิง อาศัยอยู่ในเขตที่ราบสูง เช่น ชาวบูน มะก่องวงวน ตะโอย ตาเลียง ละเมียด ละเวน กะตัง ฯลฯ ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ทางภาคใต้ของประเทศ

ลาวสูง เป็นชาวลาวที่อาศัยอยู่ในเขตภูเขาสูง เช่น ชาวม้ง เย้า มูเซอ ลาฮู และชาวเขาเผ่าต่างๆ ส่วนมากอาศัยอยู่ในเขตภาคเหนือของลาวนอกจากนี้ยังมีเชื้อสาย เวียดนาม เชื้อสายจีน รวมทั้งชาวต่างชาติอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ ๒ ของจำนวนประชากรทั้งหมดด้วย

ศาสนาและวัฒนธรรม

ชาวลาวส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาทซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติ (ร้อยละ ๖๐ ของชาวลาวทั้งหมด) ควบคู่ไปกับลัทธินับถือผีบรรพบุรุษของชนชาติส่วนน้อยในแถบภูเขาสูง ส่วนชาวลาวที่นับถือศาสนาคริสต์และศาสนาอิสลามมีจำนวนที่ค่อนข้างน้อยมาก โดยศาสนาคริสต์ส่วนมากจะมีผู้นับถือเป็นกลุ่มชาวเวียดนามอพยพและชาวลาวเชื้อสายเวียดนาม ส่วนศาสนาอิสลามพบว่า มีการนับถือในหมู่ชนชาติส่วนน้อยจีนฮ่อที่อาศัยตามชายแดนด้านติดกับประเทศพม่า และมีชุมชนมุสลิมที่มีเชื้อสายเอเชียใต้ และจามในเวียงจันทน์

ด้านวัฒนธรรม มีความคล้ายคลึงกับคนภาคอีสานของไทยเป็นอย่างมาก ในด้านดนตรี ลาวมีแคนเป็นเครื่องดนตรีประจำชาติ ส่วนวงดนตรีของลาวมีลักษณะคล้ายไทยมีหมอลำ หมอลำมีท่วงทำนองของการขับลำจะแตกต่างกันไปตามท้องถิ่น ทางภาคเหนือเรียกว่า ขับ ภาคใต้จากบอริก้าไซลงไปเรียกว่า ลำ ลาวมีประเพณีทางพระพุทธศาสนาและอื่นๆ เช่น วันมาฆบูชา วันสงกรานต์ วันออกพรรษา บุญเข้าประดับดิน บุญเข้าจลาจล บุญสว่างเฮือ (แข่งเรือ) บุญธาตุหลวงเวียงจันทน์ ในเดือน ๑๒ เป็นต้น ที่เป็นเอกลักษณ์ อย่างหนึ่งของลาวคือ ผู้หญิงจะนุ่งผ้าซิ่น (ผ้าถุง) ผู้ชายนุ่ง ไส้รง เฝียงสไบ อาหารของชาวลาวจะทานข้าวเหนียวเป็นหลัก อาหารที่เป็นเอกลักษณ์คือ ลาบ แจ่วบอง ข้าวจี๋ ส้มตำ ประเพณีต่างๆตลอดปีของลาวก็ดูไม่ต่างจากชาวไทยในภาคอีสานนัก เกือบทั้งหมดเป็นงานประเพณีที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาเรียกกันว่า ฮีตสิบสอง ฮีต หมายถึง จาริต สิบสอง หมายถึง เดือนทั้ง ๑๒ เดือนในรอบหนึ่งปี โดยเฉพาะชาวหลวงพระบางมีงานประเพณีครบทั้งสิบสองเดือนในหนึ่งปีคือ

เดือนอ้าย : บุญเข้ากรรม ช่วงที่จัด : เดือนธันวาคม ซึ่งอยู่ในช่วงฤดูหนาว ลักษณะงาน : จุดประสงค์ของงานนี้เพื่อให้พระภิกษุ เข้าพิธีกรรมปลงอาบัติด้วยการอยู่ในเขตที่จำกัด เพื่อชำระจิตใจให้สะอาด

เดือนยี่ : บุญคูณลาน ช่วงที่จัด : หลังฤดูเก็บเกี่ยว ลักษณะงาน : ก่อนที่จะนำข้าวที่นวดแล้วไปเก็บในยุ้งข้าว จะมีการทำบุญขวัญข้าว

มีการนิมนต์พระภิกษุมาสวดเป็นสิริมงคล และเป็นนิมิตหมายที่ดีให้ปีต่อไปทำนาเกิดผลดียิ่งๆขึ้น

เดือนสาม : บุญข้าวจี๋ ช่วงที่จัด : หลังงานมาฆบูชา ลักษณะงาน : ชาวนาจะนำข้าวจี๋หรือข้าวเหนียวที่นึ่งสุกแล้ว ปั้นเป็นก้อนเท่าไข่เป็ด ทาเกลือ นำไปเสียบไม้ย่าง จากนั้นตีไข่ทาให้ทั่ว แล้วย่างจนไขสุกและทอดไม่เสียบอกร้าน้ำตาล อ้อยยัดลงตรงกลางเป็นไส้ นำถวายพระสงฆ์ในช่วงที่หมดฤดูทำนาแล้ว เพื่อเป็นการทำบุญ

เดือนสี่ : บุญพระเวส ช่วงที่จัด : เดือนสี่ข้างขึ้นหรือข้างแรมก็ได้ ลักษณะงาน : งานบุญพระเวสหรืองานบุญมหาชาติ เช่นเดียวกับงานพึ่งเทศพระเวสสันดรชาดก อันเป็นชาดกที่ยิ่งใหญ่ ชาวบ้านจะช่วยกันตกแต่งประดับประดาโรงธรรม ด้วยดอกไม้ ใช้ดอกบัวประดับธรรมาสน์ มีการจัดรูปขบวนแห่พระเวสสันดรและนางมัทรีออกจากป่าเข้าในเมืองไปสิ้นสุดที่พระอุโบสถ มีการเทศน์มหาเวสสันดรตลอดวัน

เดือนห้า : บุญสงกรานต์ ช่วงที่จัด : ตรุษสงกรานต์ ลักษณะงาน : นับเป็นงานที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมากที่สุดและยังถือเป็นวันปีใหม่ของลาวเช่นเดียวกับของไทย วันแรกของงานเรียกว่า “วันสังขารล่อง” ชาวหลวงพระบางจะไปจับจ่ายซื้อของและธูปธูปพระพุทธรูปเพื่อไปปักกองเจดีย์ทรายริมแม่น้ำโขง ตกเย็นมีการลอยกระทง ภายในกระทงบรรจุกล้วย ขิง ข้าวดำ ข้าวแดง ดอกไม้ ใบพลู ธูป เทียน ดอกดาวเรือง ผสมและเล็บของผู้ลอย อธิษฐานให้ทุกข์โศกโรคภัยลอยไปกับกระทง วันที่สอง เรียก

ว่า “วันเนา” ช่วงเช้ามีการแห่รูปหุ่นเชิดปู่เยอย่าเยอและสิงห์แก้ว สิงห์คำ ช่วงบ่ายขบวนแห่ซึ่งนำโดยปู่เยอย่าเยอ ผู้เฒ่าผู้แก่ หัวหน้าหมู่บ้านแต่ละหมู่บ้าน ขบวนพระสงฆ์ นางสงกรานต์ (นางวอ) ขี่สัตว์พาหนะบรรดแห่ ปู่เยอย่าเยอก็จะพ้อนรำ อวยพระให้ลูกหลาน วันที่สาม เรียกว่า “วันสังขารขึ้น” ชาวหลวงพระบางทำข้าวเหนียวนึ่งและนมลูกกวาด พากันเดินขึ้นภูษี ภูเขาสูงกลางเมืองหลวงพระบาง ระหว่างเดินจะวางข้าวเหนียวและขนมไว้ตามหัวเสาบันไดจนถึงองค์พระธาตุ วิธีการนี้เรียกว่าเป็นการตักบาตรภูษี มีการโยนข้าวเหนียวลงป่าข้างองค์พระธาตุเป็นการให้ทาน ช่วงบ่ายมีขบวนแห่นางสังขารและอัญเชิญศิระท้าวทักขิพรหมจากวัดเชียงทองไปยังวัดวิชุน มีการสรงน้ำพระที่วัดวิชุน วันที่สี่ นับเป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งมีการแห่พระบาง พระพุทธรูปคู่เมืองหลวงพระบาง ปีหนึ่งจะอัญเชิญออกมาให้ชาวเมืองสรงน้ำ พระบางนี้จะประดิษฐานอยู่ที่วัดใหม่เป็นเวลา ๓ วัน ๓ คืน จากนั้นจะอัญเชิญกลับหอพิพิธภัณฑสถานเหมือนเดิม

เดือนหก : บุญบังไฟ ช่วงที่จัด : เดือนหก ก่อนฤดูการทํานามาถึง อย่างเข้าฤดูฝน ลักษณะงาน : คล้ายกับงานบุญบังไฟของภาคอีสาน จุดประสงค์เพื่อบูชาหลักเมือง และขอให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล ปีใดที่ไม่มีการทำบุญบังไฟเชื่อว่าปีนั้นจะเกิดภัยพิบัติต่างๆ และเป็นสัญญาณว่าฤดูการทำนาจะเริ่มต้นแล้ว นับเป็นงานที่กระทำกันมาแต่โบราณ

เดือนเจ็ด : บุญซำฮะ ช่วงที่จัด : เดือนเจ็ด ลักษณะงาน : งานเล็กๆ แต่สำคัญ จุดประสงค์

เพื่อเป็นการชำระล้างเสนียดจัญไร ที่จะเกิดกับบ้านเมือง เพื่อให้บ้านเมืองมีความสงบสุข

เดือนแปด : บุญเข้าพรรษา ช่วงที่จัด : วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ลักษณะงาน : เป็นการเริ่มต้นฤดูเข้าพรรษาเหมือนชาวไทย พระสงฆ์จะหยุดออกบิณฑบาตรเป็นเวลา ๓ เดือนตามพุทธบัญญัติ นับแต่วันเข้าพรรษาเป็นต้นไปในวันแรกนี้ จะมีการทำบุญกันที่วัดต่างๆ

เดือนเก้า : บุญห่อข้าวประดับดิน การสรงเฮือ และการสรงเฮือไฟ ช่วงที่จัด : เดือนเก้า ลักษณะงาน : บุญห่อข้าวประดับดิน เป็นการทำพิธีกรรมอุทิศส่วนกุศลให้กับวิญญาณบรรพบุรุษ และวิญญาณไร้ญาติให้ออกมารับส่วนบุญ ชาวบ้านจะนำอาหารหวานคาว บุหรี่ หมาก พลู ใส่ลงในกรวยใบตองไปวางตามพื้นดินหรือใต้ต้นไม้บริเวณรั้วบ้าน รั้ววัด การสรงเฮือ สรง หมายถึง แข่งขัน เฮือ หมายถึง เรือ เป็นงานบุญแข่งเรือประจำเดือนเก้า ทุกคุ้ม (หมู่บ้าน) จะนำเรือเข้าแข่งขัน ในอดีตการแข่งขันเรือถือเป็นการฝึกซ้อมฝีพายเพื่อต่อสู้ข้าศึกที่มาทางน้ำ ปัจจุบันนับเป็นงานบุญที่สนุกสนานงานหนึ่งของชาวหลวงพระบาง

เดือนสิบ : บุญข้าวสาก ช่วงที่จัด : วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ลักษณะงาน : จุดประสงค์ของการจัดงานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้คนตายหรือเปรต ห่างจากงานวันบุญข้าวประดับดิน ๑๕ วัน อันเป็นเวลาทีเปรตต้องกับไปยังที่อยู่ของตน

เดือนสิบเอ็ด : บุญออกพรรษา ช่วงที่จัด : วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ลักษณะงาน : เป็นงานตักบาตรเทโว มีการจัดอาหารไปถวายพระ

ภิกษุสามเณร มีการกว่นข้าวทิพย์ (กระยาสารท) ถวาย มีการถวายผ้าจำนำพรรษาและปราสาทผึ้ง โดยการนำไม้ไผ่มาสานเป็นรูปปราสาท ตกแต่งสวยงาม จัดขบวนแห่ปราสาทผึ้งไปถวายพระในตอนค่ำเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ผู้ล่วงลับ

เดือนสิบสอง : บุญกฐิน ช่วงที่จัด : แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑ - เดือนเพ็ญ เดือน ๑๒ ลักษณะงาน : เป็นการถวายผ้าแด่พระสงฆ์ที่จำพรรษามาตลอดช่วงเข้าพรรษา นับเป็นงานบุญที่กระทำกันมาแต่โบราณ

กฐินพระราชทานสำหรับชาวลาว

กระทรวงการต่างประเทศได้รับพระราชทานผ้าพระกฐินจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ให้ไปทอดถวายที่วัดในต่างประเทศตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ นับเป็นการทูตวัฒนธรรมที่ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างได้ผล วัดแรกในสปป.ลาวที่ได้รับผ้าพระกฐินพระราชทานคือวัด

พระธาตุหลวงเหนือ ซึ่งพระอาจารย์มหาวิจิตรสิงห์ราชเป็นเจ้าอาวาส หลังจากนั้น ได้มีการถวายผ้าพระกฐินตามวัดต่างๆ ทั้งในนครหลวงเวียงจันทน์และแขวงอื่นๆ เช่น วัดไชยะพุม แขวงสะหวันนะเขต วัดเกาะแก้วหัวโขงพระใหญ่ แขวงจำปาสัก และวัดเชียงทอง แขวงหลวงพระบาง ในปี ๒๕๕๒ สถานเอกอัครราชทูตฯ ได้จัดงานถวายผ้าพระกฐินพระราชทานที่วัดสีสะเกदनครหลวงเวียงจันทน์ ระหว่างวันที่ ๘-๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ โดยมี ดร.วีรพงษ์ รามางกูร นายกรัฐมนตรีไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ และ ศ.ดร.บ่อแสงคำ วงดาลา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม สปป.ลาว และประธานสมาคมลาว-ไทยเพื่อมิตรภาพเป็นประธานร่วม ได้รับเงินบริจาค ๑,๘๓๕,๘๓๒.๑๗ บาท ซึ่งสถานเอกอัครราชทูตฯ ได้ถวายสมทบทุนบูรณปฏิสังขรณ์วัดสีสะเกด ในวาระครบรอบ ๔๕๐ ปี การสถาปนานครหลวงเวียงจันทน์เป็นเมืองหลวงในปี ๒๕๕๓

การถวายผ้าพระกฐินใน สปป.ลาว^๒

วันที่	วัด	ผู้ถวาย
ตุลาคม ๒๕๓๘	วัดพระธาตุหลวงเหนือ เวียงจันทน์	พลเอก ศิริ ทิวะพันธ์ ประธานคณะที่ปรึกษา รมว.กต.
๒๕๓๙	วัดหายโศก เวียงจันทน์	
๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๑	วัดสีสะเกด เวียงจันทน์	นายรังสรรค์ พหุลโยธิน เอกอัครราชทูต ณ เวียงจันทน์ ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร รมช.กต.
๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๓	วัดเชียงยืนทะนาราม เวียงจันทน์	นายวีรพงษ์ รามางกูร เลขาธิการสมาคมไทย-ลาว
๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๔	วัดไชยะพุม แขวงสะหวันนะเขต	นายเดช บุนนาค ปลัด กต. นายวีรพงษ์ รามางกูร
๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕	วัดจอมเขามณีรัตน์ แขวงบ่อแก้ว	นายวีรพงษ์ รามางกูร
๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๖	วัดเทพนิมิต เวียงจันทน์	นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ

วันที่	วัด	ผู้ถวาย
๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๗	วัดพระธาตุอิงฮัง แขวงสะหวันนะเขต	นายวิรพงษ์ รามางกูร นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ
๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘	วัดเกาะแก้วหัวโขงพระใหญ่ เมืองโขง แขวงจำปาสัก	นายวิรพงษ์ รามางกูร นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ
๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๙	วัดพระธาตุสุวรรณผาคำ เมืองห้วยซาย แขวงบ่อแก้ว	นายวิรพงษ์ รามางกูร นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ
๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐	วัดพระธาตุสี่โคดตะบอง เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน	นายวิรพงษ์ รามางกูร นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ
๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑	วัดเชียงทอง เมืองหลวงพระบาง แขวงหลวงพระบาง	นายวิรพงษ์ รามางกูร นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ
๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๒	วัดสีสะเกด นครหลวงเวียงจันทน์	นายวิรพงษ์ รามางกูร นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ
๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓	วัดพมสิลา เมืองโกสอน พมวิทาน แขวงสะหวันนะเขต	นายวิรพงษ์ รามางกูร นายกสมาคมไทย-ลาวเพื่อมิตรภาพ

ไทยเองก็ได้ให้ความร่วมมือทางวิชาการ แก่ลาวในลักษณะให้ทุนการศึกษา ทุนงานในด้าน การเกษตร สาธารณสุข ศึกษา ยุติธรรม ตลอดจน ด้านสังคม วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว ทั้งนี้ เพื่อเป็นการช่วยเหลือลาวให้มีระดับการพัฒนา ประเทศที่ใกล้เคียงกับไทยเพื่อเป็นเพื่อนบ้านที่ ติดต่อกัน ในบรรดาประเทศเพื่อนบ้านของไทย คงไม่มีประเทศใดที่จะใกล้เคียงกับไทยมากไปกว่า ประเทศลาว ว่าที่จริงแล้ว ชาวไทยและชาวลาว ก็คือชนชาติเดียวกัน มีบรรพบุรุษทางประวัติศาสตร์ ร่วมกัน มีประเพณีและวัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน นอกจากนั้น ชาวไทยและชาวลาวยังสามารถ สื่อสารกันเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่ ด้วยภาษาของตนเอง ซึ่งเป็นภาษาร่วมตระกูลเดียวกัน

ความใกล้ชิดที่กล่าวถึงข้างต้นนี้ ทั้งไทย และลาวต่างก็มีพัฒนาการทางการเมืองและ

เศรษฐกิจต่างกันไปในช่วงหนึ่ง แต่มาบัดนี้ ทั้งสองประเทศได้ตระหนักว่า วัฒนธรรมที่ใกล้ชิด กันสามารถ เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้ไทยและ ลาวพัฒนาผลประโยชน์ร่วมกันได้ โดยที่แต่ละ ประเทศ ยังสามารถคงความแตกต่างที่แต่ละ ฝ่ายประสงค์จะรักษาไว้ต่อไป ทั้งนี้เราชาวไทย ต้องตระหนักว่า แม้ประเทศลาวอาจจะมีความ เจริญทางวัตถุน้อยกว่าไทย แต่ชาวลาวก็มีความ ภูมิใจในวิถีชีวิตของเขา และไม่ต้องการที่จะ ลอกเลียน การพัฒนาในรูปแบบที่ไทยเป็นทุก ประการ เนื่องจากพวกเขาตระหนักถึงผลเสียที่ เกิดตามมาหลายๆ อย่าง เช่น ปัญหาการทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติ มลภาวะ ความไม่ปลอดภัย ทางสังคม ความเสื่อมโทรมทางวัฒนธรรม ฯลฯ เพื่อเป็นการรักษวัฒนธรรมของลาวไว้ และเพื่อให้ ความสัมพันธ์ไทย-ลาวมีความมั่นคงยั่งยืน ทำให้

ทางการลาวรวมถึงชาวลาวส่วนใหญ่ พยายามผลิตสื่อวัฒนธรรมเอง เช่น เพลง ละคร ฯลฯ แต่ก็ต้องยอมรับว่า ด้วยความที่มีประชากรน้อย(ประมาณ ๖ ล้านคน) การผลิตเพื่อการค้าอาจจะไม่คุ้มทุน ประกอบกับชาวลาวเข้าใจภาษาไทย คนลาวจึงมีทางเลือก ทำให้สื่อลาวไม่สามารถแข่งกับสื่อไทยได้เพราะสื่อไทยมีการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้น่าสนใจขึ้น เนื่องจากการแข่งขันในประเทศ จึงทำให้สื่อลาวแข่งกับสื่อไทยได้ยากขึ้น

ชาวไทยก็ต้องตระหนักว่า ในความสัมพันธ์ระหว่างกัน ไม่ใช่แต่ฝ่ายลาวเท่านั้นที่ต้องพึ่งพาไทย แต่ฝ่ายไทยเองก็ต้องพึ่งพาลาวในปัจจุบันและอนาคต โดยเฉพาะในเรื่องของแหล่งทรัพยากร เช่น ไฟฟ้า ถ่านหิน แหล่งน้ำ เป็นต้น ดังนั้น ในความสัมพันธ์ต่อกัน เราชาวไทยจึงไม่ควรทีกักเองง่ายๆว่า ความคล้ายคลึงกันทางวัฒนธรรมจะทำให้ชาวลาวทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเหมือนกับชาวไทยต้องการ ตรงกันข้าม เราชาว

ไทยต้องทำความเข้าใจต่อความรู้สึกของชาวลาวรวมทั้ง ต้องสนใจเรียนรู้สิ่งที่ทำให้ลาวแตกต่างไปจากไทยในทางความคิดและความรู้สึกด้วย

จากที่เคยไปลาวบ้าง และเท่าที่ได้พูดคุยกับคนลาว การที่ชาวลาวจะซึมซับเอาวัฒนธรรมไทยไปบ้างก็อาจเป็นไปได้ การที่ชาวลาวจะซึมซับวัฒนธรรมไทยไปจนเสียเอกลักษณ์ก็คงจะยากเช่นกัน *เพราะด้วยพื้นฐานสังคมไทยและลาว ต่างกันมากในแง่ระบอบการปกครอง และสังคมนวัตกรรม การเสนอข่าวในลาวเอง จะเป็นข่าวโลกสวยด้วยธรรมชาติที่มีอยู่ในประเทศ และกิจการของชาติ ไม่ค่อยมีข่าวอาชญากรรม ชาวลาวมักจะอยู่ในสังคมโลกสวย ลาวจึงเป็นประเทศที่สงบน่าอยู่ อาจเป็นเพราะว่าคนเรานั้นมีมาตรฐานแตกต่างกัน จึงไม่ควรเอามาตรฐานของเราไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานของใคร และอย่าเอามาตรฐานของใครมาเปรียบเทียบกับของเรา นอกจากจะบั่นทอนจิตใจแล้ว ยังไม่เกิดประโยชน์ด้วย*

